

MINKÄ PUOLESTA ON TAISTELTAVA?

Duumassa valta-asemassa olevan lokakuulaisten puolueen äskeisillä esiintymisillä — oikeistokadettien Duumassa ja Duuman ulkopuolella pitämien puheiden johdosta — on epäilemättä suuri enteellinen merkitys. „Me olemme eristettyjä maassa sekä Duumassa”, valitteli vastavallankumouksellisten kapitalistien puolueen päämies hra Gutshkov. Ja vehiläinen, hra Bulgakov, ikään kuin säästää hänen sanojaan „Moskovski Jezhenedelnikissä”: „...sekä taantumus että vallankumous kieltävät „henkilöllisyyden koskemattomuuden”; päinvastoin, hengellä ja ruumiilla ne siunaavat sen „koskettavuuden”,— aivan samoin Markov 2:nen muukalaisvainoineen ja pogromimoraaleineen sekä sosdem. Gegetshkori, joka henkilöllisyyden koskemattomuuden nimessä vetoaa „toiseen suureen Venäjän vallankumoukseen” ” (№ 8, helmikuun 20 pnä 1910, s. 25).

„Me odotamme”, kääntyi hra Gutshkov Duumassa tsaarihallituksen puoleen todeten siten, että porvaristo, joka on hengellään ja ruumiillaan antautunut vastavallankumoukselle, ei voi vielä nytkään katsoa etujaan turvatuiksi, ei näe mitään todella vankkaa ja vakiintunutta surullisenkuuluisan „uudistetun” järjestelmän luomisen mielessä.

Ja vehiläinen Bulgakov säästää: „...vaimenematon tuska sydämessä aivoittelen vanhaa, katkeraa ja tuskallista ajatusta: sehän on yhtä ja samaa (t.s. sekä taantumus että vallankumous on aina vain samaa, nimittäin —)... sitä samaa väkivaltaisesti toteutettavaa maksimalismia... Ovathan viime aikoina *jotkut taas alkaneet huokailta uudesta vallankumouksesta*, ikään kuin nyt, saadun kokemuksen

jälkeen, siltä voitaisiin odottaa jotain muuta kuin Venäjän lopullista rappiota” (s. 32).

Sekä suurimman porvarillisen puolueen duumajohtaja että liberaalisissa „yhteiskuntapiireissä” tunnettu oikeistokadettilainen publisti („Vehistä” otetaan viides painos)—kumpikin valittelee, kumpikin voihtii, kumpikin toteaa, että *he ovat eristettyjä*. Eristettyjä aatteellisesti taantumuksen maksimalistien keskuudessa ja vallankumouksen „maksimalistien” keskuudessa, mustan sotnian sankarien ja „uudesta vallankumouksesta huokailevien” (liberaalien?) keskuudessa,—„eristettyjä Duumassa sekä maassa”.

Tämä „keskustan” eristäminen, sellaisen porvariston eristäminen, joka haluaa vanhan järjestelmän muutosta, mutta ei halua taistelua sitä vastaan, haluaa tsarismiin „uudistamista”, mutta pelkää tsarismiin kukistamista,—ei ole mikään uusi ilmiö Venäjän vallankumouksen historiassa. Vuonna 1905, jolloin joukkojen vallankumouksellinen liike yhtä mittaa kasvoi antaen tsarismille iskun toisensa jälkeen, kadetit ja lokakuulaiset tunsivat itsensä „eristetyiksi”. Kadetit (silloiset „osvobozhdenijelaiset”) alkoivat tenäillä vasta vuoden 1905 elokuun 6 päivän jälkeen esiintyen Bulyginin Duuman boikottia vastaan. Lokakuulaiset tekivät lopullisesti „tenän” lokakuun 17 päivän jälkeen. Vuosina 1906—1907 kadetit olivat „eristettyjä” kummassakin Duumassa, voimattomia käyttämään hyväkseen enemmistöään, avuttomia heittelehtimisessään tsarismiin ja vallankumouksen välillä, mustasotnialaisten tilanherrojen ja proletaaris-talonpoikaisen rynnistyksen välillä. Vaikka kadeteilla oli enemmistö kummassakin Duumassa, he olivat koko ajan eristettyjä, he olivat puristettuina Trepovin ja todellisen vallankumouksellisen liikkeen väliin ja joutuivat maineettomasti pois näyttämöltä saamatta yhtään voittoa. Vuosina 1908—1909 lokakuulaiset olivat enemmistönä III Duumassa, kulkivat käsi kädessä hallituksen kanssa, kannattivat sitä halusta eikä pakosta,— ja heidän täytyy nyt tunnustaa, että todellisuudessa komentajina eivät olleet he, vaan mustasotnialaiset, että lokakuulaisporvaristo *oli eristetty*.

Sellaisia ovat yhteenvedot porvariston historiallisesta osuudesta Venäjän porvarillisessa vallankumouksessa. Tapahtumista rikkaimman ja joukkojen taistelua, luokkien taistelua Venäjällä avoimimmin kehittäneen viisivuotis-

kauden (1905—1909) kokemus on *tosiasiallisesti* todistanut, että porvaristomme kumpikin siipi, sekä kadetti- että lokakuulaissiipi, on tullut *todellisuudessa* neutralisoiduksi vallankumouksen ja vastavallankumouksen taistelun vuoksi, on tullut voimattomaksi, avuttomaksi, viheliäiseksi, vihollisleirien välillä heittelehtiväksi.

Alituisilla vallankumouksen kavaltamisillaan porvaristo on täysin ansainnut ne karkeat potkut, ne solvaukset ja sen pilkan, joita se on niin pitkän aikaa saanut kokea mustasotniaalaiselta tsarismilta, tsaristiselta, tilanherrojen mustalta sotniaalta. Näitä kavalluksia porvariston taholta ja tätä sen saamaa historiallista kosta eivät tietenkään ole aiheuttaneet mitkään erikoiset moraaliset ominaisuudet, vaan kapitalistisen luokan ristiriitainen taloudellinen asema vallankumouksessamme. Tämä luokka on pelännyt vallankumousta enemmän kuin taantumusta, kansan voittoa enemmän kuin tsarismien säilymistä, tilanherrojen maiden konfiskointia enemmän kuin maaorjuuttajien vallan säilymistä. Porvaristo ei kuulunut niihin aineksiin, joilla ei ollut mitään menetettävää suuressa vallankumoustaistelussa. Sellaisena aineksena porvarillisessa vallankumouksessamme oli ainoastaan proletariaatti ja sen takana miljoonat taloudelliseen häviöön joutuneet talonpojat.

Venäjän vallankumous on vahvistanut sen johtopäätöksen, jonka Engels teki Lännen suurten porvarillisten vallankumousten historiasta, nimittäin: saavuttaakseen edes sen, mikä on välittömästi välttämätöntä porvaristolle, vallankumouksen on pitänyt *mennä* porvariston vaatimuksia *pitemmälle* ⁶². Venäjänkin proletariaatti on vienyt, vie ja *tulee viemään* vallankumoustamme eteenpäin työntäen tapahtumia pitemmälle, kuin mihin kapitalistit ja liberaalit halusivat ne pysähdyttää.

Vuoden 1904 bankettikampanjassa liberaalit pidättelivät kaikin keinoin sosialidemokraatteja peläten näiden rajua sekaantumista asiaan. Työläiset eivät antaneet itseään säikäyttää säikähtäneen liberaalin aaveella, vaan veivät liikettä eteenpäin, tammikuun 9 päivää kohti, yleisvenäläistä yhtämittaisten lakkojen aaltoa kohti.

Liberaalinen porvaristo — aina siihen aikaan „illegaaliisiin” „osvobozhdenijelaisiin” saakka — kutsui proletariaattia osallistumaan Bulyginin Duumaan. Proletariaatti ei antanut itseään säikäyttää säikähtäneen liberaalin aaveella,

vaan vei liikettä eteenpäin, lokakuun suurlakkoon, kansan ensimmäistä voittoa kohti.

Porvaristo jakaantui kahtia lokakuun 17 päivän jälkeen. Lokakuulaiset asettuivat päättäväisesti vastavallankumouksen puolelle. Kadetit loittonivat kansasta ja syöksyivät Witten eteiseen. Proletariaatti lähti eteenpäin. Asettuen kansan johtoon se pani liikekannalle, itsenäiseen historialliseen toimintaan sellaiset miljoonajoukot, että muutaman viikon kestänyt todellinen vapaus veti ainiaaksi lähtemättömän juovan vanhan ja uuden Venäjän välille. Proletariaatti kohotti liikkeen korkeimpaan mahdolliseen taistelumuotoon — aseelliseen kapinaan joulukuussa 1905. Se kärsi tappion tässä taistelussa, mutta sitä ei voitu lyödä hajalle. Proletariaatin kapina tukahdutettiin, mutta taistelussa se sai liitetyksi yhteen kansan kaikki vallankumoukselliset voimat, se ei antanut perääntymisen demoralisoida itseään, se osoitti joukoille — ensi kerran Venäjän nykyajan historiassa osoitti joukoille — loppuun saakka käytävän taistelun mahdollisuuden ja välttämättömyyden. Proletariaatti heitettiin takaisin, mutta se ei hellittänyt käsistään vallankumouksen suurta lippua, ja samaan aikaan kun I ja II Duuman kadettienemmistö sanoutui irti vallankumouksesta, yritti sammuttaa sitä ja vakuutteli Trepoville ja Stolypineille olevansa valmis ja kykenevä sammuttamaan sen, — proletariaatti nosti julkisesti tuon lipun, edelleenkin kutsui taisteluun, kasvatti, liitti yhteen ja järjesti voimia taisteluun varten.

Työväen edustajain Neuvostot kaikissa suurissa teollisuuskeskuksissa, useat pääomalta väkisin temmatut taloudelliset parannukset, sotilaiden edustajain Neuvostot armeijassa, talonpoikaiskomiteat Guriassa ja muilla paikkakunnilla ja vihdoin lyhytaikaiset „tasavallat” Venäjän muutamissa kaupungeissa, — kaikki tämä oli *alkua* poliittisen vallan valloittamisessa proletariaatin käsiin, joka nojaa vallankumoukselliseen pikkuporvaristoon, varsinkin talonpoikaistoon.

Vuoden 1905 joulukuun liike on suurenmoinen siksi, että se ensi kerran teki „surkuteltavasta kansakunnasta, orjien kansakunnasta” (kuten N. G. Tshernyshevski sanoi 60-luvun alussa ⁶³) sellaisen kansakunnan, joka *kykenee* proletariaatin johdolla viemään loppuun taistelun itsevaltiuskonnan

vastaan ja saamaan *joukot* mukaan tähän taisteluun. Tämä liike on suurenmoinen siksi, että proletariaatti osoitti siinä kokemuksen pohjalla, että demokraattiset joukot *voivat* valloittaa vallan, että tasavalta on Venäjällä mahdollinen, näytti, „*miten se tehdään*”, näytti, kuinka joukot ryhtyivät käytännössä tämän tehtävän konkreettiseen suoritukseen. Joulukuun taistelulla proletariaatti jätti kansalle erään niistä perinnöistä, jotka aatteellis-poliittisesti voivat olla majakkana useiden sukupolvien työlle.

Ja mitä synkemmiksi nyt käyvät riehuvan taantumuksen pilvet, mitä enemmän on vastavallankumouksellisen tsaristisen mustan sotnian petomaisuuksia, mitä useammin saadaan nähdä, kuinka *jopa* lokakuulaisetkin pyörittävät päättään ja sanovat „odottavansa” kärsimättömästi reformeja, mitä useammin liberaalit ja demokraatit „huokailevat uutta vallankumousta odotellen”, mitä katalampia ovat vehiläisten puheet („pitää tietoisesti *olla haluamatta* vallankumousta”: Bulgakov, sama, s. 32),— sitä tarmokkaammin työväenpuolueen pitää muistuttaa kansalle, *minkä puolesta on taisteltava*.

Siitä, että vuoden 1905 asettamien tarkoituserien puolesta, niiden tehtävien puolesta, joiden täyttämiseen silloinen liike välittömästi pääsi, on taisteltava nyt toisenlaisia muotoja käyttäen, koska olosuhteet ovat muuttuneet, koska tilanne on nykyisellä historiallisella ajankohdalla toisenlainen,— siitä olemme puhuneet jo monta kertaa. Itsevaltiuden yritykset järjestäytyä uudella tavalla, porvarillisten monarkia-in mallin mukaan, sen pitkäaikaiset sopimukset tilanherrojen ja porvariston kanssa III Duumassa, uusi porvarillinen agraaripolitiikka j.n.e.— kaikki se on saattanut Venäjän omalaatuisen kehitysvaiheeseen, on asettanut työväenluokalle päiväjärjestykseen pitkäaikaisia tehtäviä uuden proletarisen armeijan — ja uuden vallankumousarmeijan — valmentamiseksi, tehtäviä, jotka koskevat voimien kasvattamista ja järjestämistä, Duuman puhujakorokkeen ja kaikkien puolijulkisen legaalisen toiminnan mahdollisuuksien käyttämistä.

On osattava noudattaa *meidän* taktillista linjaamme, on osattava rakentaa järjestömme siten, että ottaen huomioon muuttunut tilanne *ei väheksyttäisi* taistelun asettamia tehtäviä, ei typistettäisi niitä, ei madallettaisi edes kaikkein vaatimattomimman, huomaamattomimman, ensi

silmäykseltä vähäpätöisen työn aatteellis-poliittista sisältöä. Jos asettaisimme sosialidemokraattisen puolueen tunnukseksi esim. taistelun julkisen työväenliikkeen puolesta, niin se olisi juuri tuollaista tehtävien madaltamista ja taistelun aatteellis-poliittisen sisällön tyhjäksi tekemistä.

Itsenäisenä tunnuksena se ei ole sosialidemokraattinen, vaan kadettilainen tunnus, sillä vain liberaalit haaveilevat julkisen työväenliikkeen mahdollisuudesta ilman uutta vallankumousta (ja haaveillessaan siitä he saarnaavat kansalle valheellisia oppeja). Vain liberaalit rajoittavat tehtävänsä sivutarkoituksen puitteisiin toivoen — kuten Länsi-Euroopan liberaalit — saavansa proletariaatin tyytymään „reformoituun”, puhdisteltuun, „paranneltuun” porvarilliseen yhteiskuntaan.

Socialidemokraattinen proletariaatti ei suinkaan pelkää sellaista lopputulosta, vaan päinvastoin se on varma siitä, että jokainen nimensä arvoinen reformi, jokainen socialidemokraattisen proletariaatin toiminnan, järjestäytymispohjan ja liikkeen vapauden puitteiden laajentaminen kymmenkertaistaa sen voimia ja lisää sen taistelun vallankumouksellista joukkoluontoisuutta. Mutta juuri siksi, että tämän liikkeen puitteet saataisiin todella laajemmiksi, että saataisiin aikaan osittainen parannus, juuri siksi proletariaarisille joukoille ei pidä antaa kynittyjä, tyypistettyjä taistelutunnuksia. Osittaiset parannukset voivat olla (ja ovat historiassa aina olleet) vain oheellisena tuloksena vallankumouksellisesta luokkataistelusta. Vain asettamalla työväenjoukoille kaikessa laajuudessaan, kaikessa suuruudessaan ne tehtävät, jotka vuosi 1905 on sukupolvellemme testamentoinut, me pystymme tositeolla laajentamaan liikkeen pohjaa, saamaan siihen mukaan suuria joukkoja, herättämään niissä sen uhrautuvan vallankumouksellisen taistelun mielialan, joka on aina johdattanut sorretut luokat voittoon vihollisistaan.

Ei pidä ylenkatsoa pienintäkään, ainoatakaan mahdollisuutta julkiseen tekoon, julkiseen esiintymiseen, liikkeen pohjan laajentamiseen, yhä uusien proletariaatin kerrosten vetämiseen mukaan liikkeeseen, kapitalistien asemien jokaisen heikon kohdan käyttämiseen sen kimppuun hyökkäämiseksi ja parempien elämänolojen aikaansaamiseen,— ja samanaikaisesti koko tuolle toiminnalle on annettava

vallankumouksellisen taistelun henki, ja liikkeen *joka* askeleella ja sen jokaisessa käänteessä on selitettävä *kaikessa täydellisyydessään* niitä tehtäviä, joihin saakka me vuonna 1905 pääsimme ja joita emme silloin ratkaisseet,— sellainen pitää Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen politiikan ja taktiikan olla.

„Sotsial-Demokrat” № 12,
maaliskuun 23 (huhtikuun
5) pnä 1910

Julkaistaan „Sotsial-Demokrat” lehdessä
tekstin mukaan
